

Stráž

1032-38
R68

Líst pro katolický lid
Orgán katolických
legionářů, jejich přátel,
hraničářů a vojáků
v záloze

Redakce a administrace
v Praze II., ulice u Půlčevny 4

V Praze dne 24. prosince 1937 • Ročník II. • Číslo 1

Svět ve varu

Dr. J. Krlín. — Když se ujal vlády nad Církvi Pius X. na počátku tohoto století, s holestí ve svém prvním okružním listě zjišťoval, že svět, podlehnoucí těžké chorobě laicismu, odpadu od Boha se řítí do propasti. Světová válka potvrdila, ba předstihla smutnou předpověď Veleknězovu. Řád budovaný na nevěře se sloučil a rodí se řád nový, ovšem za velice těžkých holestí. Někdy čas po skončení války se zdálo, že lidstvu nastávají blahé dny štěstí a blahobytu, netrvalo však dlouho a začala se ukazovat hospodářská a sociální krize, rostly zástupy nezaměstnaných a s olavou lze dnes říci, že budoucnost bude ruzová. Státy vyžadují na občanech nesmírné oběti a snad budou vyžadovat v budoucnosti ještě větší.

Světovou válkou byl zasažen řád, který od polovice XV. a od XVI. století byl budován na vůli v člověka, na vůli v jeho rozumové schopnosti, jeho výkonnosti a sílu. Církví a křesťanství bylo dopříváno ve veřejném životě a dění stále méně místa a v XIX. a XX. století již téměř žádné. Je pravda, že technika velice vypsela, ale je rovněž pravdou, že štěstí lidstva se nezvyšilo. Kapitalistický a socialistický svět do světové války měli hlavní slovo v rozhodování o osudech států, nejen neodstranili, nýbrž ještě prohloubili rozpor mezi lidmi a státy a nejistota se již stávala nesnesitelnou. Válka způsobila rozklad všech soustav, myšlenkových i hospodářských a tvůrčové nové Evropy a nového světa nedovedli vymyslet nové, lepší a zdravější. Liberalistický kapitalismus nebyl sice zrušen, ale vstal mu mocný nepříteľ v domyšleném marxismu, v komunistickém směru ovládnutím Rusko, a z něho se šířící nejen do ostatních evropských zemí, nýbrž i do ostatních dílů světa. Vyčázeje z hlediska, že největším spojencem kapitalismu je Církev, a že náboženství jest opíem pro lid, zahájil vyhlazovací boj proti zjevnému náboženství. Společnost je třeba úplně rozložit, aby na shnilé půdě rostla nová společnost, aby bylo dokonáno vítězství proletariátu, vybudován nový řád na marxistickém názoru světovém a zaveden konečně ráj na zemi.

Komunismus vtrhl do světa a Evropa, která dříve odvrhla silné zásady křesťanské, se mu nemohla opíť. Velmocí založily Svaz národů, ale ten se neosvědčil. Při jeho zakládání navrhoval anglický politik, lord Cecil, který dostal letos Nobelovu cenu mírovou, aby do Společnosti národů byla přijata i Svátá Stolicе jako autorita opírající se o božské poslání, autorita duchovní, ale státy tomu nerozuměly. Komunismus šel zatím vítězně světem, působě všude rozklad a jediný Velekněz před ním varoval. Vyvolal reakci v několika státech, kde byly utvořeny totalitní režimy, diktatury jednotlivců nebo stran, vybičoval u východních národů i v Americe a Afrike nacionalismus, rozpoutal občanské války v Mexiku, Španělsku, má jistě svoji zásluhu na událostech v Číně, ale to všechno není klad, nýbrž zápor, není stavení, nýbrž bojení.

Zpustošením zpusťována je země, těmi slovy Pisma sv. by bylo lze označiti současný stav. Národové stojí

Dr. Dionysius Fr. Polanský:

Do další práce

Uplynulá doba má pro nás význam hlavně v tom smyslu, že jsme šťastně absolvovali osudnou zkoušku, jejíž hlavním tématem byla otázka, zda vůbec vydržíme. Ideologie, nadšení, krásné myšlenky, skvělé plány, to všechno jsou velmi hezké věci, bez nichž by nic velkého nemělo vyhlídek na trvalý úspěch. Ale to by nestačilo, kdyby nebyla pevně vůle stále pracovat, neumdlít, nepáti na vavřínech v případě dosaženého úspěchu, neházet pušku do žita, jestli něco nezdařilo, nečekati, až někdo jiný něco udělá.

Ze sýčků si nic nedělejeme, jsou to užiteční tvůrčí, jako vlastně každý odporce nám prospívá jakožto prostředek proti ospalosti, nehlédě ani k tomu, že nám slouží jako křemínek, o který křísíme svoji oceli k došení dalších jisker. „Ustřední jednotka čl. legionářů-katolíků“. „Jednota přátel katolických legionářů“. „Svatováclavská stráž“ — tyto tři základní kvádry naší stavby, tato tři východiska a opěrné body našich operací — kolik překážek, námitek, pochybností, obav atd. musely překáti, než zakončily. A dnes je zde máme v situaci, která všem nám dává ty nejlepší naděje pro budoucnost. Tedy předpoklady pro další úspěšnou činnost máme a jde jen o to, aby každý našinec, ať bráška, ať přítel, tuto činnost vsutku vyvinul.

Na podrobnosti zde není místa, a proto si řekneme aspoň hlavní zásadu, kterou čerpáme z legionářské zkušenosti v tomto směru: činnost musí být uvědomělá, založená na vlastním přesvědčení, prodechnutá láskou k společnému cíli. Kázeň, disciplína, poslušnost vedoucích orgánů, to vše zajistě. Ale kromě toho a to hlavně jest třeba vlastní iniciativy, popudů vycházejících od každého, třeba i toho nejbližšího našeho příslušníka. Administrativní orgány musí v první řadě pečovat o udržení spojení v tomto směru mezi vedením a členskými popudy a tak pod, a tu naše organizace jest rovněž na výši. Ať si to tedy každý náš příslušník uvědomí a podle toho pracuje, máže se dostati též velmi brzy hodně úspěchů.

Závěrem bych jen ještě poukázal na pravděpodobný omyl některé části veřejnosti, jestliže by se na nás dívala jako na nový spolek v řadě mnohých jiných, jehož smyslem jest péče o své členstvo. Tedy jménem legionářů-katolíků zde říkáme, že naším ideálem není vybudování „organizace“ nás společností. Co nám po zákonu a podle slusnosti patří, to si obstaráme. Ať se nikdo nediví, že členství v Jednotě přátel učiní zádot složením členského příspěvku nebo podpořením zehudných brášek nebo jejich příslušníků. Ovšem jest třeba též počítati s finanční stránkou a vřelce přijímané též porozumění v tomto smyslu. Ale hlavně jest nám láska k legionářské ideji jako takové, zájem o její proniknutí, vůle, aby byla každým našincem osvojena. Nechechme rozdílů, nýbrž splynutí v tom smyslu, aby každý, kdo se k nám přiblíží, smýšlel tak jako my, to jest obětavě, důsledně, pravdivě, nezištně — legionářsky. Jsme přesvědčeni, že právě v prostředí našeho katolického lidu, jenž jest naplněn stejnými ideály, najdeme nejvíce pochopení a že tudíž shora uvedený omyl se zde velmi málo vyskytne a bude vždy lebece vyvrácen.

Po návštěvách Delbosových

Počátkem prosince pronesl v anglickém parlamentě řeč ministerský předseda Chamberlain, v níž dovozoval, že úkolem současné politiky a diplomacie anglické musí býti všeobecné uspořádání poměrů v Evropě. Pak odejel do Berlína lord Halifax, francouzští státníci se radili s anglickými, ve střední Evropě, hlavně v Československu byla nespokojenost nad požadavkem Hitlerovým, týkajícím se německých menšin a konečně se vypravil na cestu střední Evropou francouzský ministr zahraničních věcí, Delbos. V Berlíně se setkal s Neurathem, německým ministrem zahraničí, ve Varšavě a pak v Bělehradě měl vážné rozhovory s vedoucími státníky a nakonec navštívil Prahu,

kde byl přijat opravdu přátelsky. Nelze popíť, že středoevropské státy byly znepokojeny a hlavně my jsme k tomu měli dosti důvodů po šitavém psaní německých listů a některých význačných listů anglických. V Rakousku rovněž nemile nesli sňahu III. Říše po anšlusu. Francie v posledních měsících úzkou spoluprací s Anglií na mezinárodním poli a jsouc zároveň přátelsky spojena se státy Malé Dohody, byla nejspíše povolána uklidnit státy středoevropské, při čemž by uslyšela přímé jejich slovo. Ve Varšavě a v Bukurešti bylo jednání obtížnější, hlavně v důsledku spojenectví Francie s bolševickým Ruskem, proti kterému má značná část veřejnosti obou států dos-

proti sobě a strachují se nového vypuknutí válečného požáru, v národech samých je nesvornost, největší jeden druhému. Všechny státy hořečně zbrojí a diplomati mají plné ruce práce, aby zachovali mír. Ale je píece jedna naděje, jeden světlý paprsek v těchto tmách nejistoty: stoupající váha autority Církvě katolické a papežství, v čemž se shodují všichni znalci poměrů, ať jsou to katolíci nebo nekatolíci. Nauka křesťanské lásky a spravedlnosti proniká stále hlouběji v národy, mluví se o katolické obrodě ve světě. V oblasti sociální, hospodářské, vědecké i umělecké se uplňují všude katolíci ve velké mi-

ře. A i to, že v některých státech je proti Církvi veden hrozný boj, je svědectvím její živosti, které se boji nepřítel světla a věčné pravdy. Je na katolících — k tomu je ostatně volá Papež Katolickou akci — aby víc a víc pronikali prostředi, šířili správné zásady a v duchu lásky a spravedlnosti budovali nový řád, který může stát jen na těchto základech. Kritizovat a hubovat na poměry není důstojné člověka víry, on musí hledět je přetvořit v svém duchu. Poněvadž na nás nejvíce záleží, jaká bude budoucnost, musíme se řádně vyzbrojit, připraviti, abychom s pomocí Boží mohli zvíťaziti.

Týdně

Život v moderní době rychle tečí. Když by se naši předkové mohli na něj dívat, zatořila by se jim z něho jistě hlava. A žasl by hlavně, jaké místo vřitom zrychlovaném tempu připadá psanému slovu — tisku. Denně chrlí rátačky do světa miliony a miliony listů nejružnějšího obsahu, plné nejnemožnějších zpráv a tyto listy se stávají pro nespočetnou obec čtenářskou duševní potravou. Jedete vlakem, tramvají a v ruce cestujících vidíte samý popsaný papír. Papír, který utváří mysl lidí a tím má nesmírný význam pro jejich život, mravní zásady a, nebojme se toho slova, často pro celou jejich věcnost.

Když se takto díváme, a zkušenost nás k tomu opravňuje, na psané slovo, na tisk, pochopíme, proč i nám katolíkům tolik musí záležeti na řádném a zdravém tisku. Rozsvěť život nebo smrt a musíme, i když snad tím přiznáním boří srdce, doznat, že tisku rozsvěťujícího slova je více než tisku rozsvěťujícího život. Jsme-li však přesvědčeni, že je naší svatou povinností chrániti hlátní před každým nebezpečstvím a napomáhat jim k růstu, pak i pochopíme svoji povinnost, kterou máme s rozvířením zdravého katolického tisku. To nás vede a musí vést i všechny ostatní, kteří mají s námi stejný cíl. Za jeden týden se sbehně moc a moc věci, často základní důležitosti. A člověk chce mít o nich jasnou představu. Přeje si, aby byly hodnoceny pod výšším zorným úhlem a ne pod spádem denních událostí. Týdeník to může spíše učinit a v tom je jeho významné poslání právě v dnešní době a je to poslání výchovné. Proto nyní roste tolik význam týdeního tisku a všechny stavy a skupiny mu věnují zvýšenou pozornost. Činíme tak i my v přesvědčení, že tím nejvíce posloužíme všem těm, kdož s námi budou spolupracovat a budou k nám mít důvěru. A je nezbytná mezi čtenáři a vydavatelem a bez ní by se těžce postupovalo. A důvěra bude růst úměrně s úrovní listu, toho jsme si vědomi. Poněvadž důvěru chceme a

Feuilleton

Vina Svobodová:

Conegliano

(Na hřbitově českoslov. legionářů.)

Do modří nebo expře se vřabý jak smutný úsměv zouně rozbité. Jak mlčenlivá stráž nad spánkem svatých,

jak bolestí v bekání zříté. Do hrady prázdnou gotickou nevolaj, na píseň nemyslí — ni úsměv bílý. Rekněte hory, jaký byl den, vojáky z Čech když popravili?

Plak je jak jesterka z ocele, touha jí nezastaví... Nelze se dotknout vás expře, Do země zahobit hlavy.

Kraj volá modrem jak chorál světlo slunce je vidinou tušených práni. Ubitým bratřím Bože svatý spánek dej vítězné z mrtvých vstání!

Štědrý večer na stepi

Na dvoře cihelny zaštekali psi. Kdosi zatloukl na dveře. Otevřel, vyšel jsem z podzemního domku cihelny. Předě dveřmi stál mužik (ruský sedlák), za-

upřimně si jí přejeme, bude naší první snahou dát vám do ruky list, který vás uspokojí a který budete mít rádi jako svůj list.

Veliký papež, Pius X., který řídil kormidlo Cirkve svaté na počátku tohoto století, tedy v dobách velice těžkých, doporučoval katolíkům, aby na prvním místě se starali o vybudování dobrého tisku. Je třeba chránit, pravil, je třeba škol, ale kdyby katolíci zapomněli na tisk, jistě by nevybudovali ani kostelů, ani svých náboženských škol. Bylo to slova hluboce pravdivá a tam, kde se katolíci podle nich řídili, dobře udělali. Může přijít pronásledování, bolestné chvíle, ale tam, kde dlouho nebo delší dobu působilo psané slovo, mají pak i v nejtěžších chvílích věřící hojně síly, poněvadž bylo posilováno jejich uvědomění. A to je třeba. Naše síla spočívá v tom, pokud známe zásady věčné pravdy. A ty všude jsou pravidelné, týden co týden, dobrý tisk.

Věřící přichází k věcím vědeckým jako přítel. Nemá v něm být lítost, má být v tom styku jenom upřímná touha pomoci mu. V tomto duchu přijímejte i list, jehož prvotní část vám právě podáváme. Posíláme je, chtějíce sloužit lidským duším, rozšiřovat všude pravé poznání, vědomí si toho, že tím konáme i nejlepší práci pro republiku, kterou upřímně milujeme. Pomáhejte nám v tom, o to vás žádáme na počátku a výsledky budou pěkné.

Udalosti v Německu

V posledních listopadových dnech byl v Sonthofenu proslaveny dvě věci, o jejichž důležitosti nemůže být sporu poněvadž řečníky byli dva významní vůdové nacističtí Baldur von Schirach a Ley. Tykaly se výchovy budoucích vůdců strany, to je německého národa a byly proslaveny při otevření ústavu, který je nazván výmluvně „zámkem řádu“, a v němž se má tvořit nový duch národa. Nuže Ley vykládal, že výchova příštích vůdců bude trvat 17 let. Od 12. do 18. roku budou hoši navštěvovat „Hitlerovu školu“, dalších 7 let budou zařazeni v pracovní službě a odbydou si vojenskou službu a poslední 4 léta budou věnována dokončení výchovy. Dit se bude ovšem po celých 17 let v duchu přísně germánském. Na základě výry v ruce a půdu. Je to promyšlená a soustavná stupňování boje proti zjevnému náboženství, snahy o odnábožnění, odkřesťanění Německa. Vůdové III. říše si vedou tak, aby co nejdříve zlomili vliv Cirkve i protestantských církví, vliv na výchovu mládeže.

Čtěte, půjčujte a rozšiřujte Svatováclavskou „STRÁŽ“

balený v dlouhých kožích, obut ve vysoké plstěné boty, s beranicí na hlavě a prožil, abych ho zavedl na cestu do Perekopu. Jel na saních s „trojkou“ z Port Chorly na Černém moři a ztratil ve sněhu směr cesty. Obléknou šubu (kožich), došel jsem s mužikem k saním, vsedli do nich a jeli asi půl hodiny k studní uprostřed stepi, nad níž zavěšen byl obraz záračné Panny Marie kazaňské, která ukazovala a cestujícího doprovázela na cestu do všech stran světa. S tohoto místa dovedl jsem se orientovat. Sem doprovázel jsem bezpočtu kráte v noci zbloudilé mužiky na stepi. Studeň, která byla v létě oživena nocujícími cestujícími na povozech a v noci osvětlena záři ohniček, na nichž překypující žguny (železné hrnce) roznášely česnekovou vůni beraniny, připravované po čabansku (čaban = pasýt), byla nyní až k dřevěnému pažení zapadlá sněhem. Ukázav mužikovi směr cesty, dal jsem mu prošťajte (s Bohem!) a bral se jroum, sněhem vysoko zavátou stepí zpět k cihelně, kde spali bratři-zajatci, přišli v gosti (na návštěvu) na Stědrý večer. Pojednou slyším volání. Naslouchám... Stepě se rozléhalo jasné volání. Obracím se směrem zvuku a po krátké době vidím před sebou od sněhu se odtrá ející černou postavu a za chvíli stojí přede mnou, pod pažlí máje šubu, starý Brázdá.

„Brázdó, kde se tu bereš?“ ptám se překvapen.

„Šel jsem na cihelnu na Stědrý večer a spletl jsem si ve sněhu cestu, dostal jsem se až do Bohajovky. Na zpáteční cestě zbloudil jsem opět.“ uděchaně ze sebe vypravil Brázdá.

Em. Zák:

Představený ve styku s podřízeným

Založit, odůvodnit a pěstovat správný styk vojenského představeného s podřízeným i velitele s mužstvem, je úlohou výchovy. Je to jeden z nejdůležitějších. Neboť v tom spočívá vlastně „duch armády“ stejně v době míru, jako v časech válečných operací. A je otázkou: Které vlastnosti má mít představený a jaké metody má užití, aby tento styk, který nikdy nelze reglementovatí suchými, ale přesnými a třeba sebekrásnějšími předpisy, byl opravdu „v duchu a v pravdě“. To jest v duchu křesťanské lásky a nikoli ve smyslu nějaké pohanské tvrdosti.

1. Nejkratší z apóstolských listů sv. Pavla, **episkopa k Filemonovi**, jasně vystupuje poměr. Filemonovi, vznešenému měšťanu v Kološách, uprchl otrok, jménem Onesimas. Proč utekl svému pánu, o tom se list nezmiňuje. Ale snadno lze si domyslet, že to bylo tvrdé a bezcitné nakládání pána k bezprávnému otroku, jež tohoto svedlo k útěku. Onesimas, uprchlík, přišel až do Říma. Zde setkal se se sv. Pavlem, a byl od něho získán k víře křesťanské. Potom poslal sv. Pavel pokřtěného otroka zpět k jeho pánu s přimluvným listem, v němž žádá pána, aby bývalého otroka „přijal nyní jako milého bratra“, jako samo „srdce Pavlovo.“ Tvrdí poměr mezi pánem a služebníkem měl pomínouti. Duch pohanského práva, které útek otroka trestalo smrtí, měl navždy ustoupiti křesťanské vzájemné lásce a odpouštění.

Tento duch křesťanské lásky a fekl bych vzájemnosti, druh bratrství, i když různé stupně hodnosti stále šíří vzdálenost obou (paths distance) má v armádě žiti. Ano, jest její hlavní podmínkou, má-li ormáda tvořiti živý a zdravý, jednotný organismus, a nemá-li býti pouhým umělá a drakonicky vytvořeným a udržovaným složitým mechanismem, který v kritické chvíli hrozí katastrofálním shroucením.

2. Aby poměr mezi vojenským představeným a jeho podřízeným byl zdravý, je nejdříve nutno, aby představený měl určité schopnosti a vlastnosti.

Je potřeba, aby sám prošel celou školou vojenské subordinatione a poslušnosti, aby sám zakusil, jak a které rozkazy a způsob jejich provedení působily na jeho srdce radostně, a které vyvolávaly tajný odpor, necht, „revoluci“ v nejzářší komůrce nitra. „Uměl poroučeti“ je velikým uměním představených. A vlastní nesmlouvavá sebekázeň velitelova, klidná rozvaha, pevnost a nepodjebnost vlastní vůle, je základní podmínkou správného poměru velitele k mužstvu.

Zakladatel čínské náboženství Konfucius

praví: „Jenom ten, kdo dovedl založiti vlastní charakter, dovede též jím poroučeti.“ Má schopnost chápati duševní stav podřízeného a jemu v duchu pevnosti a rozhodnosti, ale též v duchu lásky, soucitu a sdílnosti vždy k němu mluvit. Přikaz, z něhož dýše starostlivá duše velitelova, je něco zcela jiné, než aťfront, bezohledné, pokračující poroučení, ze kterého vane polární, ledová mrazivost. Dokonec přitě.

Dárek

Aniž bychom se nadáli, máme přede dvěma vánoce. Svátky nehežčí ze všech a svátky dáreků. Jistě většina z nás neví, čím by obdarovali své milé. Marně procházíme ulicemi, marně postaváme hodiny před výkladními skřínkami, neboť čím toho více vidíme, tím hůře se pro některou věc rozhodneme.

Nedávno jsem šel kolem knihkupeckého obchodu, v jehož výkladních skřínkách byly vystaveny knihy pro mládež i dospělé. Nad vkusně upravenou skupinou knih byl nápis: „Kniha je nejennějším dárkem.“ — V té chvíli jsem dal autorovi tohoto nápisu za pravdu a šel jsem hloučící ulici dále. Výklady obchodů pěkně a vkusně aranžované lákají chodce a zboží se nabízí samo. — Snad náhodou jsem se zastavil před výkladní skříní kněží založny. Asi čtyři kasičky, několik výkladních knížek a prospektů vyplývaly tuto výlohu. Navim, proč jsem si vzpomněl na výlohu obchodu s knihami a na onen nápis. Zdálo se mně, že nad výkladními knížkami chybí také nápis, který by několika slovy vysvětlil, proč jsou tady.

Jaký by to byl pěkný dárek — výkladní knížka s počátečním vkladem. Daruje svým dětem, mezi zábavnými knihami, pod stromček také knížku — výkladní, darujete jim věc, která je bude těšit celý život. Trebas nyní to necení, jednou však vám za tento dárek budou vděční, neboť je tím naučíte šetřit!

J. S.

Po návštěvách Delbosových

(Dokončení ze str. 1.)

ti kritické stanovisko. Ani v Bělehradě nešlo vše hladce. I u nás bylo třeba překonat některé obtíže, ale soudě podle prohlášení vydaného po návštěvě, byla dohoda konečná úplná. S naší strany bylo kategoričticky prohlášeno, že žádný cizí stáť nemá práva vmešovat se do našich záležitostí, a že otázka německé menšiny je otázkou čistě vnitřně politickou. Zároveň byla zdůrazněna nutnost užší

osvobozena od všech vnějších vlivů. zmloula ve své staré a neměnitelné nejvnitřnější podstatě. Hluboce dýchala životem na výšinách věčnosti. Vzbudil jsem opravdovou lítost... Sedět tak zamyslen na sněhu, vzpomínky na Stědrý večer promítal jsem jako film života před očima... Světlo a slavnostně zářila všechna okna v našem městečku. ať chudých nebo bohatých, a za nimi nesčetné dtky nedočkavě čekaly na se nebo palající Stědrý večer, doprovizený chóry andělů, nesoucích dárky lásky. Uprastřed městečka gotická okna starého kostelíčka, slavnostně ozářená, a nad vysokou věží, až skorem ke zlímu kostelíčka, sklenula se hvězdnatá obloha. Těžká křídla dveří necitelně umělecké krásy byla otevřena a jimi vstupovali moji rodiči do chrámu Páně na Půlnoční. Viděl jsem mezi nimi nebožku babičku s lucernou v ruce, jak apěchla na jítinu, zrovna tak, jak nás volala na rořaty, a jak pokleka před Nejsvětější... Když jsem jí tak viděl hluboce skloněnou před oltářem, vzpomněl jsem si, jak říkávala: „Není na světě nic lepšího, než Pána Boha ctít a dobře dělat.“ Bylo mi v té chvíli divno u srdce a hořký můj osud vytlačil mi slzy z očí... Patřil jsem na hvězdnaté nebe — tam Bůh také prostřel stědrovečerní stůl pro všechny, kteří jej ctí, milují a vělebí. Dnes jako vždy je všedobrá a všeobití Bůh otec všech a proto nemůže býti svým dtkám dary svými a nespravedlivým ani tvrdým Otcem, neboť mluví k nám: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás občerstvím.“

A v jeho ochranu jsem se poručil. O

spolupráce Československa s Francií na hospodářském poli. Francie dosud v tomto ohledu nám nebyla příliš nakloněna, to třeba vytknout, a stěžovala si na to i Jugoslavie, která již navázala užší styky jak s Německem tak s Itálií. Neše zahraniční politika, která zachováva závazky dosud ujednané, sblíží se zase s Rakouskem, s nímž má stejného nepřítel a s Maďarskem. Toto sblížení napomáhá k uklidnění ve Střední Evropě nejvíce.

Lze doufat, že Delbosova cesta vnesla jasnost a uklidnění do napjaté nálady a přesvědčí velmoci, že s menšími státy nutno počítat jako s celky, do jejichž života nelze nikomu jakkoliv zasahovat. To ostatně konstatoval v těchto dnech i zahraniční tisk, hlavně francouzský.

Historik čs. legii, vrchní archivní rada PhDr. František Steidler, přednosta vojenského archivu Památníku osvobození, rodák z Pacova, dožil se 12. prosince t. r. 50 let. Venoval se studiu historie a byl prof. dějepisu na střední škole. Na začátku světové války dostal se do ruského za jeli jako záložní důstojník. Zúčastnil se organace našeho odboje na Rusi a v r. 1919 byl postaven v čelo Historického oddělení štábu čs. vojska. Zasloužil se nemalou o zdárný vývoj vojensko-historických prací v ruské legii. Po návratu do vlasti působil opět na středních školách v Praze a v r. 1926 byl povolán do Památníku osvobození. Napsal řadu článků z dějin čs. vojska na Rusi a knižně vydal zejména Československé hnutí na Rusi, Zborov, Neše vystoupení v Rusku a Pěší pluk 9 Karla Havlíčka Borovského. Pečlivě a soustavně vědecké práce řídila bra dr. Steidlera na přední místo mezi historiky čs. zahraničního vojska. — Přijeme bra dr. Steidlera od Pána Boha zdraví a požehnání jeho příi. edl.

Z CHOCNĚ.

V týdně od 5.—12. t. m. konána byla v Chocni obnova sv. mision. Kázali dpp. Daňha Allons a Krejča z řádu redeptoristů. Misie měly velmi zdařilý průběh, k sv. spovědi přistoupilo 1450 osob, k sv. přijímání pak 9500 osob. Zároveň ho průvodou městem s Nejsvětější Svátostí zúčastnilo se za krásného zimního dne přes 1000 osob. Nejmohutnější však působila při nedávném společném sv. přijímání promluva a při ní probra dr. Daňha o společnou vroucí modlitbu za p. předsedu Dr. Beneše a zdar jeho díla.

Obec Nový Hrádek obsadí místo smluvního policejního strážníka. Žádostí do 15. ledna 1938. Blíží v Úředním listě RČS č. 285.

Místní obec Polná obsadí místo hajného. Žádostí do 15. ledna 1938. Blíží v Úředním listě RČS č. 281.

velký Bože, udě mi takový Stědrovečerní dárek, jaký si svým životem zasloužím. Tebe jsem se, pokud poznati mohu, nikdy nespustil. Tebe jsem vyžadoval a při každé sebeběni práci jsem mne doprovázel cestou života. Utvrdil jsi se ve jméne Emanuel, jež jsem na křtu svatém obdržel a jehož svátek každé Narození Páně slavím: „Bůh bud mámi!“ Obzvláště dnes i se mnou.

A Ty, blahoslavená Panno Maria, ustrni se nade mnou a přimlu se u Tvého Syna. Ježíše Krista, pro kterého jsi tolik bolesti vytrpěla, abych našel cestu ke svým bratřím na cihelně a na stepi bídně nezahynul.

V této prosbě zaslechl jsem cinkot zvoneček, zvýšil jsem pozornost, zda se neklamu vnitřními obrazy, a potom slyšev skutečně cinkot ruské „trojky“, zavolal jsem o cinkot a shledal se s tebou.

Dostal jsem od pána Boha velký dárek k Ježíšku. Cinkot zvoneček zachránil mi život. Neslyšet zvonečky, jistě bych zamrzl na stepi.

To jsme již krátili kolem kurganu, za nimž, poněvadž jsou ve sněhu, rozkládala se cihelna.

Brázdá vstoupil s „pozdrav Pán Bůh!“ a spatřil na sláně ležící bratry, jejichž tváře zářily očekáváním veliké dohy. „Skoda, že spí; rád bych jim zazpíval „Narodil se Kristus Pán.“ pravil Brázdá.

Dostal k Ježíšku jako každý bratr páček machorky (rozsekávaný tabák ze žilek tabákových listů) a když si oipočinul, napsal si fajfku a pokouřil, napsal stědrovečerní lístek ze zajetí domů do Čech. E. Dostál

Hlavní název: **Svatováclavská stráž**

Autor: **Em. Žák**

Názvy článků: **Do další práce, Představený ve styku s podřízeným, Vánoční liturgie, BÍLINA**

Stránky: **[1], [2], [3], [4]**